

Sygn. akt I C 840/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Monika Biała

Protokolant: Agnieszka Komar

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2013 roku sprawy

z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

- o zapłatę

I. Zasadza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 6.800 zł (sześć tysięcy osiemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 15/12/2011 r. do dnia zapłaty.

II. Zasadza od strony pozwanej na rzecz powoda całość kosztów procesu na zasadzie art. 98 kpc szczegółowe rozstrzygnięcie w tym zakresie pozostawiając Referendarzowi S..

UZASADNIENIE

Powód A. K., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 6.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 15.12.2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód był uczestnikiem kolizji drogowej w dniu 11.10.2011 r., której sprawca był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Na skutek tego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, kręgosłupa szyjnego, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego, spłycenie lordozy szyjnego oraz urazu kręgosłupa piersiowego. Powód został zawieziony na pogotowie ratunkowe we W., tam został zdiagnozowany i po wykonaniu niezbędnych badań i sformułowaniu zaleceń co do dalszego postępowania w przedmiocie leczenia, odesłano go do leczenia w rejonie. Na zdjęciach rtg wykonanych na pogotowiu ratunkowym stwierdzono złamanie trzonu (...).

Powód podał, że od dnia zdarzenia był pod stałą opieką lekarską chirurgiczną, a następnie otrzymał skierowanie do neurochirurga, który zakwalifikował go do leczenia operacyjnego, bowiem zarówno leczenie jak i rehabilitacja nie przyniosły zakładanych efektów.

Na skutek wypadku powód nosił przez okres dwóch miesięcy kołnierz ortopedyczny, początkowo miękki, później sztywny i stabilizacyjny całodobowo, cierpiał i nadal cierpi na bóle głowy i karku. W okresie leczenia dwukrotnie korzystał z zaleconej rehabilitacji.

Podniósł, że skutki wypadku są uciążliwe, ponieważ ma ograniczoną możliwość skrętu szyją, cierpi na ból kręgosłupa. Częste bóle powodują konieczność zażywania leków przeciwbólowych takich jak ketonal, oraz diclac i mydoclam.

Obecnie nie może długo stać albo siedzieć w jednej pozycji, nie może dźwigać. Wskazał również, że często pojawiają się drętwienia palców rąk.

Ponadto mimo posiadanej emerytury cały czas dorabiał sobie w drukarni zarabiając około 2.000 zł miesięcznie, obecnie musiał z tej pracy zrezygnować. Podał, że musiał zaniechać większości swoich przyjemności, nawet zalecanej jazdy na rowerze, ponieważ jazda w pozycji pochylonej powoduje ból. Wcześniej powód nie miał żadnych dolegliwości, był zdrowy i w pełni sprawny, nigdy nie chorował.

Powód podniósł, że dokonał zgłoszenia szkody i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany uznał, iż powodowi należy się zadośćuczynienie w kwocie 13.200 zł, jednakże powód wskazał, że doznany uraz a zwłaszcza jego konsekwencje uprawniają go do żądania zapłaty dalszej kwoty 6.800 zł jako uzasadnionej, ponieważ musi poddać się operacji, która zawsze rodzi ryzyko, a także znieść kolejny raz cały proces ponownego leczenia i rehabilitacji. Zatem żądana łączna kwota 20.000 zł będzie mogła chociaż częściowo rekompensować cierpienia fizyczne i psychiczne powoda. Podniósł, że kwota jakiej żąda nie jest wygórowana, mieści się w rozsądnych granicach i wydaje się być kwotą odpowiednią do rozmiaru szkody jakiej doznał i nadal doznaje powód.

Strona pozwana (...)T.U. S.A. (...)z siedzibą w W., reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie tytułem zadośćuczynienia w łącznej wysokości 13.200 zł z tytułu szkody osobowej z dnia 11.10.2011 r.

Podniosła, że żądanie zapłaty dalszej kwoty 6.800 zł wykracza poza zakres kompensacyjnej funkcji instytucji zadośćuczynienia, ponieważ skompensowała doznaną przez powoda krzywdę polegającą na cierpieniach fizycznych i psychicznych poprzez świadczenie pieniężne.

Wskazała, że doznane przez powoda cierpienia nie mogą być w sposób adekwatny i ekwiwalentny wyrównane za pomocą świadczeń pieniężnych, świadczenia te mają jedynie na celu złagodzenie wspomnianych ujemnych przeżyć pokrzywdzonego, poprzez dostarczenie jej środków majątkowych, co też uczyniono w przedmiotowej sytuacji. Biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności spornej sprawy, stwierdzić należy, iż rodzaj naruszonego dobra, intensywność naruszenia, stopień dyskomfortu psychicznego związany z doznaniem przez powoda uszczerbkiem, nieodwracalność skutków, sytuacja osobista, rodzinna i majątkowa pokrzywdzonego nie przemawiają za zaistnieniem konieczności dopłaty kwoty zadośćuczynienia. Strona pozwana podniosła, że decydując o kwocie należnej do wypłaty, wzięła pod uwagę stan zdrowia poszkodowanego i następstwa zdarzenia, min. konieczność korzystania przez powoda z pomocy osób trzecich, fakt odczuwania przez niego bóli spowodowanych urazami powypadkowymi, okoliczność zmniejszenia się jego aktywności.

Ponadto podała, że ostateczne stanowisko w sprawie wysokości należnego powodowi świadczenia oparła na opinii lekarza orzecznika, wydanej już po zakończeniu przez powoda procesu leczenia, który określił, że w skutek zgłoszonego zdarzenia powód doznał 11% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Podniosła również, że w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

Pismem procesowym z dnia 01.10.2012 r. powód podniósł, że w dalszym ciągu ma poczucie krzywdy, a jego życie uległo zmianie. Wskazał, że łączna kwota 20.000 zł wydaje się być odpowiednia i jednocześnie utrzymana w rozsądnych granicach i z pewnością nie stanowi ona bezpodstawnego wzbogacenia.

Powód wskazał również, że zasadność żądania odsetek ustawowych wynika z treści ustawy, a stan opóźnienia w świadczeniu odszkodowawczym i łączący się z nim obowiązek zapłaty odsetek ustawowych pojawia się najpóźniej, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Odsetki bowiem pełnią obecnie funkcję odszkodowawczą, nie zaś waloryzacyjną i zasądzenie odsetek od daty wyrokowania

proceedi de facto do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku. Jest to nieuzasadnione tym bardziej, że proceedi do uprzywilejowania pozycji dłużnika i może proceedi do tego, że będzie on jak najdłużej zwlekać z wypłaceniem świadczenia pieniężnego.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 11.10.2011 r. powód A. K. uległ wypadkowi drogowemu. Powód został przewieziony na pogotowie ratunkowe. Wskutek wypadku powód doznał urazu głowy i kręgosłupa. U powoda stwierdzono również stłuczenie głowy oraz skręcenie odcinka piersiowego kręgosłupa. Wykonano rtg czaszki oraz odcinka piersiowego kręgosłupa i rozpoznano złamanie trzonu TH8. Powód przez 2 tygodnie po wypadku nosił kołnierz ortopedyczny. Powód następnie kontynuował leczenie u chirurga – ortopedy oraz neurologa oraz był konsultowany przez neurochirurga. Przebył leczenie rehabilitacyjne.

dowód :

dokumentacja medyczna, k. 9-22;

Powód zgłosił stronie pozwanej szkodę oraz wystąpił o kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana ostatecznie decyzją z dnia 10.05.2012 r. przyznała powodowi zadośćuczynienie w wysokości 13.200 zł za obrażenia ciała.

dowód :

akta szkody nr 2011-20- (...)

W wyniku wypadku powód doznał 8% uszczerbku na zdrowiu. Powód doznał urazu głowy, bez utraty przytomności - z zespołem nerwicowym pourazowym, z bólami i zawrotami głowy, a także urazu odcinka szyjnego kręgosłupa - z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii, ze znacznym ograniczeniem ruchomości oraz rwą barkowo-ramieniową obustronną, bardziej nasiloną w prawej kończynie oraz z zespołem bólowym piersiowym o niewielkim nasileniu.

Wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczył powód, skutkuje do chwili obecnej bólami i zawrotami głowy, bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parestezjami kończyn górnych, szczególnie prawej. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, przy niewielkim wysiłku fizycznym i zmuszają go do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w sposób zasadniczy utrudniają czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową.

W przyszłości wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego. Z powodu przebytego urazu mogą pojawić się w przyszłości dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego połączone ze wzmożonym napięciem mięśni karku ograniczające jego ruchomość.

dowód :

opinia biegłych z zakresu neurochirurgii H. A. i z zakresu (...), k. 75-86;

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W sprawie niniejszej strony nie pozostawały w sporze co do faktu, iż sprawca wypadku, w wyniku którego poszkodowany został powód A. K., ubezpieczony był od

odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Nie ma zatem wątpliwości co do możliwości zastosowania powołanej normy prawnej do rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest odpowiedzialnością za ubezpieczającego, ten zaś odpowiada na zasadzie określonej w przepisie art. 436 k.c. – odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wypadkiem oznacza zatem obowiązek naprawienia szkody majątkowej wynikłej z wypadku, jak i obowiązek zadośćuczynienia doznanej krzywdy (szkody na osobie). Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., jeśli wskutek czynu niedozwolonego (jakim jest również wypadek komunikacyjny) doszło do uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, wówczas sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ocenie Sądu żądania powoda zapłaty dalszej kwoty 6.800 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną skutek wypadku krzywdę, nie należało uznać za zbyt wygórowane.

W art. 445 § 1 k.c. dotyczącym zadośćuczynienia pieniężnego, ustawodawca posługuje się pojęciem niedookreślonym „suma odpowiednia”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami doktryny, zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Jednocześnie kwota przyznana poszkodowanemu z tego tytułu nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia w tym znaczeniu, że powinna odnosić się także do obiektywnych kryteriów, jak aktualny poziom życia społeczeństwa.

Poszkodowany powinien otrzymać od osoby odpowiedzialnej za szkodę sumę pieniężną o tyle w konkretnych okolicznościach odpowiednią, ażeby mógł za jej pomocą złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 08.12.1973r., sygn. akt III CZP 37/73 OSNC 1974/9/145). Zadośćuczynienie powinno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienie fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienie psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z urazami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok sądu apelacyjnego w Katowicach z dnia 03.11.1994r., sygn. akt III APr 43/94, OSA 1995/5/41).

Sąd uznał, iż rozmiar krzywdy, której doznał powód, był znaczny. Wskazać należy, że biegli sądowi (z zakresu neurochirurgii i ortopedii/traumatologii) orzekli 8 % uszczerbek na jego zdrowiu.

Szacując wysokość zadośćuczynienia Sąd uwzględnił wszelkie aspekty krzywdy. Zgodnie bowiem z wykładnią przepisu art. 445 k.c. oraz ugruntowanym orzecznictwem „określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.09.2002r., sygn. IV CKN 1266/00).

Faktycznie powód skutek zaistniałego wypadku narażony został na cierpienia fizyczne. Pomimo zatem, że powód w wyniku wypadku nie doznał ciężkich obrażeń, to wskazać należy, że obrażenia te były przyczyną szczególnie dokuczliwych dolegliwości, takich jak powtarzające się bóle kręgosłupa. Powód nosił kołnierz ortopedyczny, co również utrudniało powodowi normalne funkcjonowanie. Obecnie powód odczuwa dolegliwości co przejawia się m. in. tym, że nie może normalnie wykonywać czynności życia codziennego, co powoduje dyskomfort.

Ze względu również na wiek powoda i jego tryb życia przed wypadkiem Sąd uznał, że został on poszkodowany, nie może bowiem pracować w taki sposób jak przed wypadkiem. Mimo więc, że stan psychiczny powoda nie uległ znacznemu

pogorszeniu, to sytuacja w jakiej znalazł się nie jest dla niego komfortowa, co również musi mieć wpływ na wysokość przyznanego zadośćuczynienia. Życie powoda uległo z całą pewnością zmianie, nie może on już prowadzić takiego trybu życia jak przed wypadkiem.

Sąd oparł się zatem, ustalając stan faktyczny w sprawie, na dokumentach oraz opiniach zawnioskowanych w sprawie biegłych z zakresu neurochirurgii H. A. i z zakresu ortopedii i traumatologii M. J., zawartych w aktach uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na rozstrzygnięcie sprawy. Sąd uznając opinie biegłych za profesjonalne i rzetelne oparł się na nich ustalając wysokość zadośćuczynienia przyznanego powodowi.

Wskazać należy, iż zarówno powód jak i strona pozwana nie zgłosiły zarzutów do opinii biegłych, bowiem strona pozwana wskazała jedynie, że uszczerbek na zdrowiu powoda powinien wynosić 3 %, tymczasem według opinii lekarza orzecznika strony pozwanej uszczerbek ten wyniósł aż 11 %. W świetle powyższego Sąd uznał, że kwota w granicach 2.500 zł za 1 % trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda stanowi wystarczające zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Obowiązek zaspokojenia roszczenia o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia staje się wymagalny z chwilą wezwania dłużnika do jego zaspokojenia (art. 455 k.c.). Uznając powództwo za zasadne Sąd przyjął, że podstawy wypłaty zadośćuczynienia w kwocie zasądzonej wyrokiem wraz z kwotą wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną istniały w chwili, gdy strona pozwana poinformowała powoda o wypłaceniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Skoro zatem już wówczas istniały przesłanki do wypłaty zadośćuczynienia w wyższej wysokości to należało zasądzić odsetki od tej właśnie daty, tj. od dnia 15.12.2011 r..

Mając zatem na uwadze, że kwota 13.200 zł tytułem zadośćuczynienia została dotychczas powodowi wypłacona, Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd może jednak rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wycieszenie referendarzowi sadowemu, w tej sytuacji, po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji wydaje postanowienie, w którym dokonuje szczegółowego wycieszenia kosztów obciążających strony, w związku z czym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.